

for Standerborg Amts 3die-District (L. Skau), at Regjeringen dog virkelig havde ophævet og taget tilbage, hvad der var givet under Dyrørstregjeringen, men nogen Tid efter, sagde han, gav Regjeringen den igjen af sin egen gode Villie. Det var altsaa ikke fuldkommen rigtig, hvad den ærede Minister sagde, at man ikke kunde tage igjen, hvad der var givet; thi Regjeringen tog den dog for nogen Tid tilbage igjen. Den ærede Ordfører yttrede sig overmaade kort om vort Forslag under Nr. 2, thi han sagde, at han ikke vilde gaae ind paa Realiteten af det; det er jo rigtignok en nem Maade at komme fra at bestride et Forslag, ikke at gaae ind paa Realiteten deraf, men det maa blive den ærede Ordførers egen Sag, jeg kan ikke have Noget imod, at han ikke vil gaae ind paa Realiteten deraf. Den ærede Minister meente, at dette Forslag slet ikke skulde høre ind under Jagtloven. Dette er nu en ganske egen Mening; thi det er dog aldeles notorisk, at Landbocommissionen meente, at det hørte under Jagtloven, og det er ogsaa ganske notorisk, at man paa mange andre Steder har meent, at det hørte ind under Jagtloven, og har endog saa stillet det samme Forslag under Behandlingen af Jagtloven, saa at jeg troer, at det er en ganske enkeltstaaende Mening, den ærede Minister har udtalt, naar han troer, at det ikke skulde høre under Jagtloven, hvad mange høist sagkyndige Mænd have fundet at høre derunder.

Jeg kommer nu til Forslaget selv, og, da man hidtil ikke har troet at finde det tjenligt at gaae ind paa Realiteten, kan jeg med Hensyn dertil fatte mig meget kort. Man vil maaskee sige, at det er at gaae Eiendomsretten for nær, at give livsvarige Brugere Ret til at faae Jagtretten afløst; men det er dog klart, at, naar det er retfærdigt at give de Grundeiere, som ikke eie Jagtretten paa deres Grund, Ret til at faae den afløst, maa man med ligesaa fuld Retfærdighed kunne give Brugerne den; thi den Eiendomsret, den Vedkommende har til at erholde Jagtret paa den Grund, som eies af en Anden, er dog i Gæt og Alt ganske den samme, hvad enten den vedkommende Bruger selv er Eier af Grunden eller ikke. Det er altsaa ganske det samme Princip, hvorpaa

vi bygge vort Forslag, som det, hvorpaa hele Loven er bygget, idet den bestemmer, at, naar vedkommende Bruger er Eier, skal han have Ret til at faae Aføsning. Det har meget ofte været under Omtale, hvorvidt denne Jagtret kunde henregnes under det almindelige Begreb af Eiendomsret. Jeg troer, at man ikke er meget enig om bestemt at turde paastaae, at den Ret, man har til Jagten paa en Grund, er og kan i alle Henseender sættes fuldt ved Siden af enhver anden Eiendomsret. Jeg har i saa Henseende en stor Autoritet for mig; thi jeg kan paaberaabe mig, hvad der er sagt i den Betænkning, der i 1838 blev afgiven af de roestildse Stænder angaaende Jagtloven, der senere kom ud i 1840; thi der er det sagt af den Comitee, der var nedsat — og, vel at mærke, bestod denne Comitees Majoritet af store Grundeiere, som havde Jagtret paa store Districter, — at Jagtretten ikke var en saadan Eiendomsret, at der jo kunde gjøres de Modificationer deri, som fandtes tjenlige. Det er altsaa slet ikke Andet, vi her bygge vort Forslag paa, end hvad der allerede engang er udtalt, og er udtalt af Folk, der selv havde en saadan Eiendomsret til Jagten i store Districter. Det kunde synes overflødigt at udhæve, at den Frugt, der vorer paa Grunden, tilhører Brugeren, og at det ogsaa er en Eiendomsret, som man ogsaa kan fordre respecteret, saaledes at den ikke af Andre gaaes for nær. Man har oftere hørt udtale af forskellige Rigsdagsmænd, at man her kunde gjentage en Ting meget ofte, men den blev dog ligesaa ofte glemt; det er netop een af disse Ting, hvorom jeg med fuld Gyldighed kan sige dette, saa at jeg er nødt til at udhæve det igjen, fordi man synes bestandigt at glemme denne klare Sandhed. Jeg skal indskrænke mig hertil, og ikke udtale Videre til Forsvar for Forslaget under Nr. 2; det er ganske forhaanden liggende Grunde, jeg har benyttet, uden at gaae videre, da man hidtil fra den modsatte Side ikke har anset det rigtig, at gaae ind paa Realiteten af Forslaget.

Indenrigsministeren: Jeg skal tillade mig at fremhæve, at, naar den ærede sidste Taler, som en Indvending mod, hvad jeg har anført mod den ærede Rigsdagsmand for Hol-